

Curierul Misionar

Anul XXIV

Noembrie 1946

No. 11

ZIUA TABITEI

(LUCRAREA DE BINEFACERE)

23 Noembrie 1946

Program

Cântare

Text: Isaia 58, 1—3

Rugăciune

Lectură: In făgașul nevoilor omenești

Poezie: „Ștergeți lacrima durerii” (din cartea

de poezii „Antologia Creștină” pag. 33)

Lectură: Cercurile Tabita în slujba celor înfometate

Cântare și colectă

Rugăciune

NOTA CATRE SLUJBAȘI

Cineva a zis că problema vieții nu se rezolvă cu gura, ci cu mâinile. Aceasta se potrivește cu privire la ajutorarea aproapelui. Nicio dată nu au fost în lume atâtea lipsuri și suferințe ca în zilele noastre. In fața atâtor nevoi să nu luăm poziția cea din *Iacob 2, 15, 16*.

Bărbații și femeile cu simțuri creștinești, cari așteaptă a doua venire a Domnului Hristos, și cari știu că atunci vor da socoteală de tot ce au făcut pentru cei săraci, nu pot sta nepăsători, ci ajută din tot ce le-a dat lor Dumnezeu.

Când o corabie a fost izbită odată de mal, din cauza furtunii și când cei naufragați ridicară mâinile după ajutor, atunci un pescar veni în grabă cu bunătațea lui și ridică în luntrea sa pe cât mai mulți. Dar tot mai multe mâini erau îndreptate spre a fi ajutate. Atunci el, văzând că nu-i poate ajuta pe toți,

zise: „O! dacă aș avea mai multe mâini ca să le întind în ajutor la cât mai mulți”.

„O! dacă am avea și noi mai multe mâini în lucrarea de binefacere”, e strigarea unor cercuri „Tabita”. Există surori cari n’u prețetă, ci săptămână cu săptămână se obosesc lucrând nu cu gura ci cu mâinile lor. Este regretabil însă că sunt atât de puține mâini la lucru.

Programul Tabitei din 23 Noembrie 1946 să fie ținut în toate comunitățile noastre. Să se facă apel la toate surorile noastre ca să se înroleze în această nobilă lucrare de ajutorare. Dumnezeu cere ajutorul surorilor, și lumea cea în suferință are nevoie de ajutorul nostru.

Conducătoarea Cercului Tabita are nevoie să fie ajutată de precicator și de toți slujbașii Comunității.

Ion Reit

Departamentul Misiunii Interne,
Uniunea Română

In făgașul nevoilor omenești

De când a pătruns păcatul în lume, urmele nevoilor omenești s’au lărgit și adâncit tot mai mult. Nu este niciun petec de pământ unde păcatul să nu fi turburat pacea și fericirea omenească, unde să nu fi adus dureri și suferințe. Aceste suferințe nu vor putea fi îndepărtate de pe pământ, până ce nu va fi îndepărtat mai întâi păcatul și blestemul și până nu vor fi toate create din nou.

Dar cu toate acestea, Tatăl cel ceresc, Părintele iubirii, nu a lăsat pe fiii oamenilor în starea aceasta tristă și descurajatoare, ci

prin marele Dar, Fiul Său iubit Isus Hristos, ne-a creat o cale ca să putem ieși din făgașul nevoilor omenești. Psalmistul David descrie bucuria aceasta în următoarele cuvinte: „Imi pusesem nădejdea în Domnul, și El S’a plecat spre mine, mi-a ascultat strigătele. M’a scos din groapa pieirii, din fundul mocirlei, mi-a pus picioarele pe stâncă și mi-a întărit pașii. Mi-a pus în gură o cântare nouă, o laudă pentru Dumnezeul nostru”. *Ps. 40, 1—3*.

Domnul Hristos a suit coasta nevoilor o-

menești, și El este Singurul în stare să ne ridice picioarele pe stâncă cea tare, pe calea care ne duce către țara „unde toate lacrimile ne sunt șterse și unde nu mai este nici moarte, nici suferință și nici o jale, nici o durere, căci cele dintâi au trecut. **Apoc. 21, 4.**

Cei care au fost însă mângâiați și ale căror picioare au fost scoase din mocirlă și puse pe o stâncă, nu pot uita milioanele de oameni și să-i lase în nepăsare. Ei nu pot trece pe alături, văzând pe cei căzuți în nevoi. **Luca 10, 25—37.** Omul acela care a căzut între tâlhari a fost ajutat de un samaritean. El a venit aproape de el, s'a aplecat spre el, i-a legat rănilor și l-a dus la un loc de odihnă. Isus și urmașii Săi sunt mereu în slujba aproapelui.

În următoarele cuvinte este arătată datorită poporului lui Dumnezeu din zilele din urmă, cu privire la ajutorarea celor în nevoi.

„În noaptea întunecimii spirituale, lumina lui Dumnezeu trebuie să lumineze prin Comunitatea Sa”. Cu siguranță că suntem tocmai în timpul nopții întunecului spiritual, cum poate că nu a mai fost. În acest timp trebuie ca mărirea lui Dumnezeu să fie arătată prin Comunitatea Sa, în timp ce contribuim la alinarea suferințelor și lipsurilor celor din jurul nostru.

Intăriți Cercurile „Tabita”.

„În cea mai mare parte, lucrarea de alinare a durerilor și ajutorarea celor în lipsă se va face prin cercurile bine organizate ale Tabitei din comunitățile noastre. Astfel de cercuri de ajutoare „Tabita” sunt organizate în toate comunitățile noastre din lumea întreagă. Cu cât nevoile sunt mai mari, cu atât și Cercurile Tabita își măresc activitatea.

Dumnezeu își revarsă binecuvântările Sale asupra acestor femei nobile, cari în viața lor din comunitate urmează exemplul cel frumos al uceniței din Iope, Tabita, ajutând pe cei în suferință. Spiritul profetiei ne spune lămurit că o astfel de lucrare nu va înceta până la sfârșit, până la venirea Domnului Isus Hristos.

„În Iope se află o ucenică numită Tabita ale cărei mâini îndemânatice erau mai dibace și mult mai ocupate decât limba ei. Ea știa cine are nevoie de veșminte, simțea cu cei în lipsă, și ajuta bucuros pe oricine. Ea era de mare valoare în comunitate, căci Dumnezeu a adus-o înapoi din țara celor morți, ca îndemânarea și energia ei să fie folosite mai departe în slujba altora. O astfel de ființă răbdătoare și stăruitoare în facere de fapte de binefacere rar se poate vedea și totuși o comunitate nu poate exista fără astfel de surori”. **Mărturii, Vol. V, p. 304.**

Lucrarea Domnului este foarte recunoscătoare Cercurilor Tabita, cari sunt de mare valoare în comunitate. Tabita este de un real folos presbiterului și predicatorului, de aceea este mult prețuită lucrarea oricărei surori care lucrează în vreun fel în Cercul Tabita. Aci nu e zis că numai acele surori cari contribuie cu lucrul lor în Cercul săptămânal al Tabitei compun acest Cerc; dar și acele surori cari lucrează acasă pentru Cercul Tabita, sau altele cari sprijină această lucrare oferind material de lucru, altele cari strâng veșminte și alimente și oferă Cercului Tabita multe mijloace cu cari să ajute pe cei în suferințe și în lipsuri. Activitatea tuturor va fi binecuvântată.

Se recomandă ca în fiecare lună la ora Tabitei să se facă în toate comunitățile o colecție benevolă pentru fondul de ajutorare al Tabitei.

Cu prilejul acestei ore a zilei lucrării de binefacere recomandăm ca în toate adunările să se strângă o colecție bogată în sume și alimente pentru nevoile cele multe și ajutorarea celor în lipsă.

„Dacă vei împărți pâinea ta cu cel flămând... Atunci lumina ta va răsări ca zorile, și vindecarea ta va încolți repede; neprihănirea ta îți va merge înainte, și slava Domnului te va însoți”. **Isa. 58, 8.**

Ion Reit

Cercurile Tabita în slujba celor înfomețați

„Dați-le voi să mănânce”.

Pare că unii creștini se vaită prea mult de nenorocirile care sunt pe lume și rămân numai cu văitatul, în timp ce Domnul Hristos, Căpetenia creștinilor îi îndeamnă la lucru. Biserica creștină trebuie să se asemene Dumnezeescului ei Conducător. El niciodată nu a fost copleșit de greutatea cât de mari și cât de înfiorătoare ar fi fost ele, ci chiar în acele greutăți găsea putere de a face isprăvi mari pentru a veni în ajutorul celor nevoiași.

„Când a ieșit din corabie”, ne spune raportul biblic, „Isus a văzut o gloată mare, I s'a făcut milă de ea, și a vindecat pe cei bolnavi. Când a înserat, ucenicii s'au apropiat de El, și I-au zis: „Locul acesta este pustiu, și vremea iată că a trecut; dacă drumul noroadelor să se ducă prin sate să-și cumpere de mâncare”.

„N'au nevoie să plece”, le-a răspuns Isus; „dați-le voi să mănânce”. Dar ei I-au zis: „N'avem aici decât cinci pâini și doi pești”. Isus le-a zis: „Aduceți-i aici la Mine”. Apoi a poruncit noroadelor să șadă pe iarbă, a luat cele cinci pâini și doi pești, și-a ridicat ochii spre cer, a binecuvântat, a frânt pâinile și le-a dat ucenicilor, iar ei le-au împărțit noroadelor. Toți au mâncat și s'au săturat; și s'au ridicat douăsprezece coșuri pline cu rămășițele de făcămituri. Ceice mâncaseră erau ca la cinci mii de bărbați, afară de femei și de copii”. **Mat. 14, 14—21.**

Pentru colaboratorii apropiați ai Domnului locul era „pustiu” și oamenii trebuiau „să se ducă prin sate să-și cumpere de mâncare”. Ei lăsau la propriile lor puteri pe cei veniți la Hristos. Așa erau obișnuiți: fiecare să facă ce poate în cele pământești. Religia Domnului Hristos însă este o manifestare a iubirii Tatălui ceresc față de omenirea nevoiașă, și nimeni nu trebuie să rămână neajutorat. „Dați-le voi să mănânce”, este planul Domnului Hristos. Biserica Lui trebuie să se arate simțitoare și să fie săritoare pentru a da ajutor omenirii flămânde.

În zilele acestea avem în mijlocul bisericilor noastre din regiunile bătute de secetă, același număr de guri flămânde ca și în zilele întâmplării ucenicilor mai sus amintiți și anume: „Ca la cinci mii de bărbați, afară de femei și de copii”. Noi am socotit pe puțin

la cincisprezece mii numărul celor ai noștri ale căror ogoare n'au produs hrană pentru familiile lor.

Comitetul Uniunii a cercetat această problemă și a lansat apelul Domnului Hristos către Biserica Sa: „Dați-le voi să mănânce”. În timpul când se scriu rândurile acestea, am început să avem vești mișcătoare de răspunsul călduros al fraților și surorilor noastre din regiunile mai ferite de secetă. Domnul ne dă și planul după care trebuie să lucrăm. El zice: „Aduceți-i aici la Mine”. Noi nu trebuie să ne lăsăm copleșiți de o problemă ca fiind prea grea. Noi trebuie să venim cu problema aceea la Domnul Hristos, să o depunem împreună cu puținul ce avem la picioarele Lui și să avem încredere că El va face lucruri cu adevărat mari pentru aceia care se încred în El. Să ne ținem numai de planurile Lui și vom vedea că treburile de cari ne apucăm, vor isbuti.

„Totdeauna vor fi săraci în țară”, a zis Domnul. „De aceea îți dau porunca aceasta: „Să-ți deschizi mâna față de fratele tău, față de sărac și față de cel lipsit din țara ta”. **Deut. 15, 11.** „Dacă va fi la tine vreun sărac dintre frații tăi, în vreuna din cetățile tale, în țara pe care ți-o dă Domnul, Dumnezeul tău, să nu-ți împietrești inima și să nu-ți închizi mâna înaintea fratelui tău celui lipsit. Ci să-ți deschizi mâna, și să-l împrumuți cu ce-i trebuie ca să facă față nevoilor lui”. **Deut. 15, 7—8.**

Omul nu trebuie să se teamă că dărnicia îl va duce la sărăcie și la lipsă. Ascultarea de poruncile lui Dumnezeu duce numai la belșug și la prosperitate. „Căci”, zice Domnul, „pentru aceasta te va binecuvânta Domnul, Dumnezeul tău, în toate lucrările de cari te vei apuca”. **Deut. 15, 10.**

Iată acum prilejul adus de Domnul. În părțile răsăritene ale țării a venit ca o încercare pentru noi toți, lipsa adusă de secetă. Ea este ca o punere la probă pentru toți membrii comunităților noastre. Ispita este pentru cei care n'au, să se ducă pradă desnădejdi, iar pentru cei care au, să se sperie că dacă vor ajuta și pe alții, vor fi în lipsă. Dar să nu uităm că Domnul veghează pentru a se scrie

o carte de amintire, și cine știe dacă nu de felul cum ne vom purta noi acum, nu atârna însăși aprobarea noastră de a putea intra în țara în care nu va mai fi nici lacrimi nici suspin!

Cei în lipsuri să facă și ei totul cu putință în temere de Dumnezeu pentru a folosi brațele lor să muncească și să-și agonisească cele pentru trai. Cei cu belșug și' chiar cei care mai au acum ceva să împartă cu cei lipsiți de tot, și Domnul va da binecuvântarea Lui. Cercurile Tabita sunt chemate de Domnul Hristos să se îngrijească acum de cei în lipsă și la apelurile făcute de Domnul când zice: „Dați-le voi să mănânce”, să se

adune și ca și înaintașa lor de pe vremuri, să se apuce de lucru ca adevărate mame în Izrael. Domnul va vedea, îi va plăcea aceasta și va face ca prosperitatea Lui să se dea cu îmbelșugare.

Sunt atâtea văduve, atâtea orfani, atâtea bătrâni, atâtea oameni în lipsă și în suferință încât ostenele tuturor sunt necesare pentru a putea alina greutatea.

Domnul să dea surorilor din Cercurile Tabita înțelepciune, putere și râvnă pentru îndeplinirea marilor însărcinări ce le stau în față.

D. Florea

Dar de haine

Biserica Domnului are caracteristica de a se îngriji de cei în lipsă. Războiul prin care am trecut a pricinuit multe lipsuri de multe feluri. Încă înainte de încheierea războiului, credincioșii adventiști din alte locuri au strâns obiecte de îmbrăcăminte și au trimis în ținuturile bătute de războiu. Dintre acestea au fost trimise și la noi câteva mii de kilograme.

Comitetul Uniunii a rânduit ca aceste obiecte să fie împărțite între persoanele lipsite de îmbrăcăminte din diferite categorii de persoane din sânul Bisericii din Țară.

Primirea acestor obiecte la Vama din Constanța și transportarea lor cu vagonul C. F. R. până la București s'a făcut de frații A. Văcăreanu și I. Dănețiu. Vama din Constanța a consemnat o lipsă la greutate care a fost pre-

zentată Societății de Cruce Roșie Internațională care a făcut transportul cu vaporul până la Constanța.

În București au fost luate în primire și distribuite de o comisie votată de Comitetul Uniunii în care au fost numai secretarij Conferințelor. Președinte al Comisiei a fost fratele I. Reit, secretar pentru Misiunea Internă dela Uniune. Obiectele au fost împărțite pe Conferințe după nevoile lor față de numărul membrilor și transportate cu automobilele la sediul fiecărei Conferințe de unde s'au distribuit celor lipsiți.

S'au făcut tabele de persoanele ajutate și de ce anume obiecte li s'au dat. Mulțumiri fie aduse Domnului pentru iubirea frățească.

COMITETUL UNIUNII

Vești bune din lucrarea de toamnă

Bucuria începuturilor bune

Potrivit cu planul lucrării cu revista de toamnă, de a termina cât mai repede, primim cu multă bucurie vestea din multe părți că frații au și terminat chiar din prima zi; alții din prima săptămână. Unii au și trimis telegrafic rezultatul. Iată unele telegrame:

„Comunitatea Bacău a terminat campania Duminecă 29 Septembrie ora 12”. Semnează fratele Gherase, Secretarul Misiunii Interne.

„Comunitatea Șerbănești-Moldova, a încheiat campania de toamnă Duminecă 29 Sep-

tembrie ora 12”. Semnează fratele Șchiopoaia.

Comunitatea Bran din Conferința Transilvania de Sud primind pachetul cu 8 zile înainte de 28 Septembrie, a terminat lucrarea cu o săptămână înainte. Irving Washington zicea: „Marii curajioși au succese; ceilalți au numai dorințe”.

Domnul să binecuvinteze oboselile tuturor!

Rog cordial pe toți cei cari au experiențe în această lucrare să mi le trimită de urgență. Deasemenea și fotografiile cari să fie publicate, pe adresa Ioan Reit, Str. Mitrop. Ghen. Petrescu 116, București.

SASE TIPURI DE OAMENI IN ORICE

de H. S. Prenier, capelan al Sanatoriului Florida

Marea majoritate a oamenilor în orice adunare sunt oameni simpli cam de aceeași treaptă. Dar între ei sunt tipuri ce se deosebesc și care trebuie recunoscute și îngrijite, fără a se scoate însă aceasta prea mult la iveală. Analiza următoare ne va ajuta să-i clasificăm și ne dă o cheie în ce privește atitudinea sau gândirea noastră specială față de fiecare din ei, și cum să ne adaptăm mai bine expunerile noastre pentru a preîntâmpina nevoile lor speciale.

Nu toate tipurile de oameni pot fi mișcate de același fel de apel. Dumnezeu nu așteaptă aceasta și faptul că oamenii sunt feluriți nu ar face lucrul cu putință. Din cauza mărginirii lor, oamenii de felurite tipuri rareori se mișcă deodată la același apel, afară de cazul că Duhul lui Dumnezeu lucrează cu putere sau că ei sunt înregimentati. In parabola omului de neam mare și cei trei servi ai lui, cei trei nu se asemănau în îndemănare, avânt și vrednicie. Unuia i-a dat cinci talanți, altuia doi și altuia unul, fiecăruia potrivit cu însușirile lui diferite. Apelul dela plecare al omului de neam mare era născut din anumite motive; la întoarcerea lui deosebirea în reacțiunea la apel a servitor s'a dat pe față.

Evanghelia este atât de cuprinzătoare încât are în sine ceva care câștigă orice tip de indivizi, cu condiția ca învățătorii sau lucrătorii, sub conducerea lui Dumnezeu, să fie destul de pricepuți în a respecta toate felurile de mentalități, și a cruța cu gelozie personalitatea celor de sub-grija lor. Cântările alese atrag tipul estetic. Trezirea sentimentelor și metodele de redeșteptare vor fi de ajutor față de alții. Unii sunt mișcați de logică, alții de știință iar alții de înaltele trepte ale evlaviei personale. Un alt tip dorește un fel de religie cu rădăcinele prinse în viață, religie practică, potrivită lumii de pe pământ. Unii sunt atrași de programul nostru financiar sistematic; alții de succesul și eroismul activității noastre mondiale de binefacere.

In cartea sa **Cum gândim** Dr. John Dewey arată șase feluri de mentalități. Ele sunt pe

scurt următoarele: (1) cei guvernați de autoritate, (2) cei guvernați de emoții, (3) cei guvernați de rațiune, (4) tipul experimental, (5) tipul practic, și (6) cei neîncrezători. Aceștia sunt oamenii pe care avem să-i câștigăm.

1. Cel supus autorității ascultă în de aproape de glasul unei cărți sau al unor cărți, și este mai mult sau mai puțin — un tradiționalist — un conformist, un aderent strict al unei organizații sau al unei instituții. El se ține de reguli, de măsuri și de precedente. El sapă un făgaș, și umblă pe el iar, dacă poate, ține și pe alții pe același drum. Se neliniștește când alții nu trăiesc după modelele de purtare prescrise. Aceștia sunt cei mai buni participanți ai noștri la adunările de rugăciune și la alte servicii.

2. Grupa următoare poate fi chiar opusă la trăsături și porniri. Emotivii sunt mistici și stăpâniți de emoții. Le e dor de excitație. Le place sculptura, pictura, arhitectura, muzica, poezia, și se înflăcărează pentru natură. Sunt sguđuți de o orhestră simfonică și extaziați de operă și dramă. Sunt oameni de temperament, foarte sensitivi, lesne jigniți, repede descurajați. Le place ritualul-bisericesc și cântările bisericești. Ei sunt partizani ai unei ordine pline de evlavie la cult și ai captivării inimii până la stoarcere de lacrimi. Dintre aceștia se ridică aceia cari ne dau estetică, culoare și entuziasm.

3. Cei cumpăniți — raționalistii, grupa celor studioși — sunt aceia cari își plănuiesc drumul. Merg încet dar sigur. Ei sunt logici și sistematici în gândirea lor, sunt onești din punct de vedere analitic, critic, obiectiv, al informațiilor și intelectului. De obicei sunt intelectuali satisfăcuți de sine, ego-centriști, și încrezători în sine și în gândirea lor științifică. Ei nu se sprijine pe sentimente. Ei nu se mișcă până nu au ajuns să cunoască. Judecata lor ar trebui să fie o frână pentru sufletele supra înflăcărare.

4. Experimentalii fac propriile lor observații și prea adesea nu țin seama de autoritate,

emoții și rațiune. Sunt tipul nestatornic, al pietrei ce se rostogolește. Ei au „zel fără de cunoștință”, lucru care-i face să pară schimbăcioși și rătăcitori. Ei se înhamă de grabă la un lucru, pentruca tot așa de repede să se desfacă de el. Sunt înclinați să devină extremiști în atitudinile lor lesne schimbătoare, și când se fixează pot deveni fanatici sau bigoți.

5. Grupa celor **practici**, oameni de afaceri prin excelență, economi, cu judecată, administrativi, sunt stăpâniți de ideia de serviciu și accentuează serviciul moralo-social. Ei cântăresc dovezile, țin socoteli amănunțite, se ocupă de orice, și măsoară succesul în bani. Le place să studieze graficele, cauzele, condițiile și rezultatele. Poate că uneori ar părea nepăsători în cele spirituale, dar s'ar putea ca să nu fie deloc. Uneori îi înțelegem greșit pentrucă nu sunt prea emotivi. Sunt uneori greșit înțeleși pentrucă nu vorbesc ușor despre religie, nu sunt excitabili, iar religia lor se aplică la viața de toate zilele și nu la arătarea din afară. Noi n'am putea izbuși fără de această grupă, pentrucă ei sunt organizații noastre — statornici și cumpăniți. Avem nevoie de ei ca să apere bunurile și etica noastră, și ca să ne facă să ne păstrăm echilibrul.

6. **Scepticii** sunt o categorie pe care o cunoaștem bine. Ei se îndoiesc de orice, până când lucrul este dovedit ca adevărat. Sunt logici, filosofici, plini de îndoieli și de întrebări la cari trebuie să se dea răspuns. Ei trebuie să cunoască orice **dece** și orice **pentruce**. Nu cred pe nimeni pe cuvânt. Ei au nevoie de dovezi absolute înainte de a crede. Ei cercetează de fiecare dată numai câte un pas. Nimic aparent nu-i schimbă. Cu greu primesc adevărul; dar adesea, când sunt convinși, primesc îndată nouile poziții ale adevărului.

Ceea ce ne trebuie este să ne dăm seama că cele șase tipuri există în fiecare adunare. Avem nevoie să prezentăm solia într'un chip care va atrage și va mișca pe fiecare din aceștia. Avem nevoie să înțelegem aceste deosebiri și să călăuzim înțelepțește pe oameni dela delivvența și ruina socială, la iubirea de întreita solie. Dumnezeu a avut totdeauna o purtare care a recunoscut faptul că oamenii sunt feluriți. Când Iehova spunea: „Eu sunt Dumnezeul lui Abraam, al lui Isaac și al lui Iacob”, El intenționa evident să arate că El

era Tatăl unor personalități felurite. Ar fi interesant de a urmări existența celor șase tipuri de oameni în grupa celor doisprezece patriarhi ai lui Izrael și în grupa celor doisprezece apostoli originali ai Domnului Hristos. Să vedem acum cum ar trebui să ne purtăm cu fiecare din aceste tipuri.

1. Greutatea cea mai mare de a ajunge la inima celor **guvernați de autoritate** este că ei se țin așa tare de învățăturile bisericii lor, și ale conducătorilor lor încât pentru mulți este un sacrilegiu de a pune la îndoială măcar ceva din cele ce au fost învățați. Cel mai mare avantaj pe care-l avem pentru a ajunge la inima acestei grupe este că ei primesc fără pic de îndoială autoritatea Sfințelor Scripturi. Ei răspund la simțul datoriei și al obligației. Cea mai bună metodă de a se ajunge la inimile lor este studierea adâncă a Sfințelor Scripturi, mai ales în particular și în casa lor. La timp potrivit ei primesc, fără a se mai îndoii, autoritatea denominațiunii și a conducătorilor noștri și de obicei se poate pune temei pe ei. Vor studia conștiincios Mărturiile și vor trăi potrivit cu toate cerințele.

2. Pe cei **guvernați de emoții**, trebuie să-i atragem prin muzică bună, vorbire corectă, poezii atrăgătoare, mediu atrăgător, și descrieri vii care trezesc deplin. Dintr'un simț de iubire ei răspund la solia iubirii celei mari a lui Dumnezeu, răstignire, fiul pierdut, și rapoarte de sacrificiu ale primilor evangheliști. Pentru ei are cea mai mare atracție sacrificiul frumos al ascultării de Dumnezeu.

3. Cei **guvernați de rațiune** își studiază amănunțit calea. Felul de predici care-i atrage mai mult e cel logic. Literatura are față de ei un rol însemnat când e vorba să primească adevărul. Greu poți vedea la ei un răspuns. Ei vin încet, dar pune-le la îndemână cele mai convingătoare cărți ale noastre, și vor ajunge să fie temeinic ancorați.

4. **Experimentalii** adesea vin la adunări din curiozitate. Ei sunt de obicei populația religioasă flotantă. Veșnic sunt în căutare a ceva nou pe care nu-l găsesc. Dacă solia noastră îi atrage, o primesc îndată și sunt plini de căldură în iubirea lor dîntâi, dar primul evangelist care vine după noi în localitate poate tot așa de bine să-i atragă. Au nevoie de a fi urmăriți de aproape pentru a fi reținuți.

5. Calea cea bună de a ajunge la inima celor practici este de a ține predici în legătură cu interesele zilnice ale omului; predici al căror centru e viața. Pentru ei religia are atât o față materială cât și una spirituală. Dacă li se arată foloasele ce vin în viața de acum și în cea viitoare și câștigul pe care-l aduce schimbarea vieții, a căminului și a lumii, ei pornesc hotărît a face cele convenite pentru că e înțeleptesc a le face. Oamenii practici priveghează asupra intereselor organizației noastre mondiale și dirijează programul nostru financiar eficient.

6. Pentru neîncrezători, orice adevăr prezentat constituie o provocare. În chip natural ei înclină către partea negativă a fiecărui adevăr, și prin umare sunt cei mai greu de câștigat. Ei pun la îndoială Biblia, Dumnezeirea, supranaturalul, și viața viitoare — toate acestea, de sigur, în măsură diferită. În adâncul conștiinței lor este o dorință sinceră de a afla adevărul. Trebuie să fim cu înțelegere și să ne dăm seama că ei au tipul acesta de mentalitate. Avem nevoie de răbdare divină pentru a ne purta amabil față de această clasă.

Evidențele verificate ale armoniei dintre istorie și profetia biblică are mare valoare pentru unii ca aceștia. Adevărata știință și adevărata arheologie. Legea exegezei, aplicată la Biblie, face din vechiul volum o carte nouă pentru ei și trezește interesul lor față de inspirația Scripturilor. Dar apelul cel mai puternic este mărturia veacurilor cu privire la foloasele Evangheliei pentru omenirea de pretutindeni, și viața consistentă a unui creștin cu adevărat convertit. Dacă n'am avea în denominațiunea noastră pe unii ca aceștia s-ar putea adesea ca rătăcirea să treacă drept adevăr.

Pentru a rezuma: Avem nevoie de cei guvernați de principiul autorității pentru că să ne ținem strict de Sfintele Scripturi și de Spiritul Profetiei. Avem nevoie de cei emotivi pentru a ne îmbărbăta să căutăm un nivel mai înalt în ce privește mediul, purtarea, și frumosul în cultură; fără de aceștia am fi lipsiți de respect și frumusețe la cult. Avem nevoie de cei guvernați de rațiune pentru a ne face să cugetăm, și iar să cugetăm și să studiem. Avem nevoie de experimentalii, cari să ne atragă în noi câmpuri de cugetare, ca să ne țină angajați la lucru bine și să ne ferească

de a cădea în rutină. Tipul practic aduce judecată, principii economice, și bugete în locul unde se află. Ei ne feresc de datorii și de rușine, și alungă primejdia înfrângerii financiare. Grupa celor neîncrezători fac și ei tot ce pot mai bine pentru a ajuta să rămânem neclintiți și neatinși de rătăcire sub amăgirea unei lumini noi.

Orice biserică lipsită de aceste șase feluri de membri ar fi neprogresistă și neechilibrată. Avem nevoie de fiecare dintre aceștia. Isus a ținut seama de ei. În comuniunea Sa cu cei doisprezece a ales pe unii din fiecare din cele șase tipuri. Așadar, iubite frate pastor — evanghelist, fă apel la toate cele șase clase. Nu fii descurajat dacă ai făcut tot ce ai putut mai bine. Nici Dumnezeu, nici îngerii nu ar fi putut face mai mult.

Trad. D. Florea

din Ministry Nr. 8 pe Iulie 1946

UN CAMP URIAȘ

Cel mai întins câmp de lucru este Câmpul Evangheliei. Nu a fost câmp în mai mare nevoie, nu a existat câmp căruia să-i trebuia scă mai mulți lucrători, ca cel al Evangheliei.

El începe din ținuturile veșnic înghețate și acoperite de zăpadă ale Polului de Nord, trece prin țările cu climatul continental și mediteranian, străbate deșerturile întinse de nisip, pădurile seculare din zonele cele arzătoare ale ecuatorului, pune stăpânire pe nenumăratele insule din mările de miazăzi și din oceanele cele nemărginite, și apoi se întinde și se pierde în zări, în necunoscutele ținuturi ale ghețarilor Polului de Sud.

Câmpul este lumea, a zis Isus care a inaugurat lucrarea acestui câmp uriaș.

Mare este secerișul, dar puțini sunt lucrătorii.

De aproape două mii de ani, milioane de lucrători au muncit fără încetare, au lucrat până la extenuare, și încă nu au terminat. Nenumărate brațe vânjoase au apăsat cu putere pe coarnele plugului Evangheliei. Alte nenumărate brațe vânjoase au intrat în bogatele și auritele lanuri ale secerișului de suflete, și au strâns multe și prețioase roade, pentru giganticele hambare ridicate în docurile porturilor cerești.

Ziua de lucru este aproape de încheiere.

Zefirul divin al serii adie și mângâie frunțile asudate ale lucrătorilor.

În zarea timpului au apărut nori grei, întunecoși și amenințători, cari prevestesc o furtună îngrozitoare.

Iubiți frați lucrători, să nu ne lăsăm: încă un efort, încă un asalt masiv în lanuri, după care, lucrul fiind terminat, ne vom odihni. „Cei ce samănă cu lacrimi, vor secera cu cântări de veselie. Cei ce umblă plângând, când aruncă sămânța, se întorc cu veselie când își strâng snopii”. Ps. 126, 5. 6. R. A.

Evanghelia pe plaiurile Dâmboviței

Deviza Bisericii de a duce Evanghelia la orice făptură, în această ultimă generație, are o mare influență asupra străjerilor de pe înălțimile Dâmboviței.

Conștienți de primejdia ce amenință sufletele neavertizate și având înaintea ochilor evenimentul cel mare al revenirii Domnului, veghetorii Bisericii Domnului și din locurile acestea s'au ridicat cu hotărîre a da alarma de primejdia în care se află cei ce nu cunosc pe Dumnezeu și nu fac voia Sa.

Luând aminte la porunca Domnului: „Mergeți în toată lumea”, și bazați pe făgăduința Sa: „Iată că Eu sunt cu voi în toate zilele

până la sfârșitul veacului”; precum și pe cuvintele: „Dar îndrăzniți, Eu am biruit lumea”; membrii a cinci Comunități din Jud. Dâmbovița, au făcut vot în mod solemn înaintea Domnului de a folosi toate zilele numite de ceilalți semenii sărbători, spre a le duce Evanghelia, prin lucrare misionară.

Urmarea a fost că pe o rază de 20 km. în jurul acestor Comunități se poate spune că s'a făcut o adevărată evanghelizare, oamenii fiind vizitați din casă în casă și avertizați de primejdia ce-i așteaptă dacă nu se întorc la Dumnezeu.

I. Găină

Nota Redacției

Vizitând câmpul Dâmboviței, mi s'au redat următoarele experiențe:

— Într'o parte a câmpului, frații și-au propus evanghelizarea celor 22 comune înconjurătoare. La data când am ajuns la dânșii trecuseră deja prin 12 comune.

— Într'o comună, cârciumarul a refuzat să pună salonul de dans la dispoziția dansatorilor, cum făcea de obicei, ci l-a oferit Adventiștilor de ziua șaptea, în mod gratuit, pentru vestirea soliei ce o aduceau.

— În Comuna Finta, când corul misionarilor voluntari a executat cântările cele melodioase, oamenii au așternut covoare pentru ca cei ce cântau așa frumos, acei oameni ai lui Dumnezeu, să nu șeadă pe pământ, ci pe covoare, le așterneau în calea lor, ca odinioară în calea Domnului.

— În alte locuri oamenii reproșau celor ce nu le-au vestit clar cele cu privire la Împărăția lui Dumnezeu. Apoi, adresându-se către Adventiștii de ziua șaptea ei ziceau: Dvs. cari aveți lumina, sunteți datori să ne-o spuneți și nouă. Dacă veți semăna aici aceste învățături, veți culege și roade. Dar să știți că roadele nu vor veni singure în hambare: Trebuie să veniți să le adunați!

G. Graur

Un moment frumos

Pentru o clipă de răgaz, după ore întregi de preocupare încordată, m'am oprit. Am lăsat tocul jos și am privit afară prin fereastra de sus care era deschisă. O priveliște plăcută mi s'a înfățișat: am zărit albastrul clar al cerului de toamnă pe care, la orizont, se ridica un nor alb, un nor frumos! Norul acesta care se ridica, creștea și se apropia, mi-a trezit un dor nostalgic.

Sustrăgându-mă pentru un moment din torentul frământărilor, ce se simt la fiecare pas, uitând pentru o clipă de încordarea specifică zilelor noastre, în această liniște de scurtă durată, sufletul meu a avut o senzație fericită. Din străfundul lui am ascultat ecoul cuvintelor profetite de veacuri: „**Iată că El vine pe nori...**” Apoc. 1, 7 pr. p. Cugetarea aceasta a făcut ca momentul să fie fericit! Și mi-am zis atunci: Dacă Domnul ar veni pe norul acesta?

Un fior de bucurie mi-a străbătut sufletul.

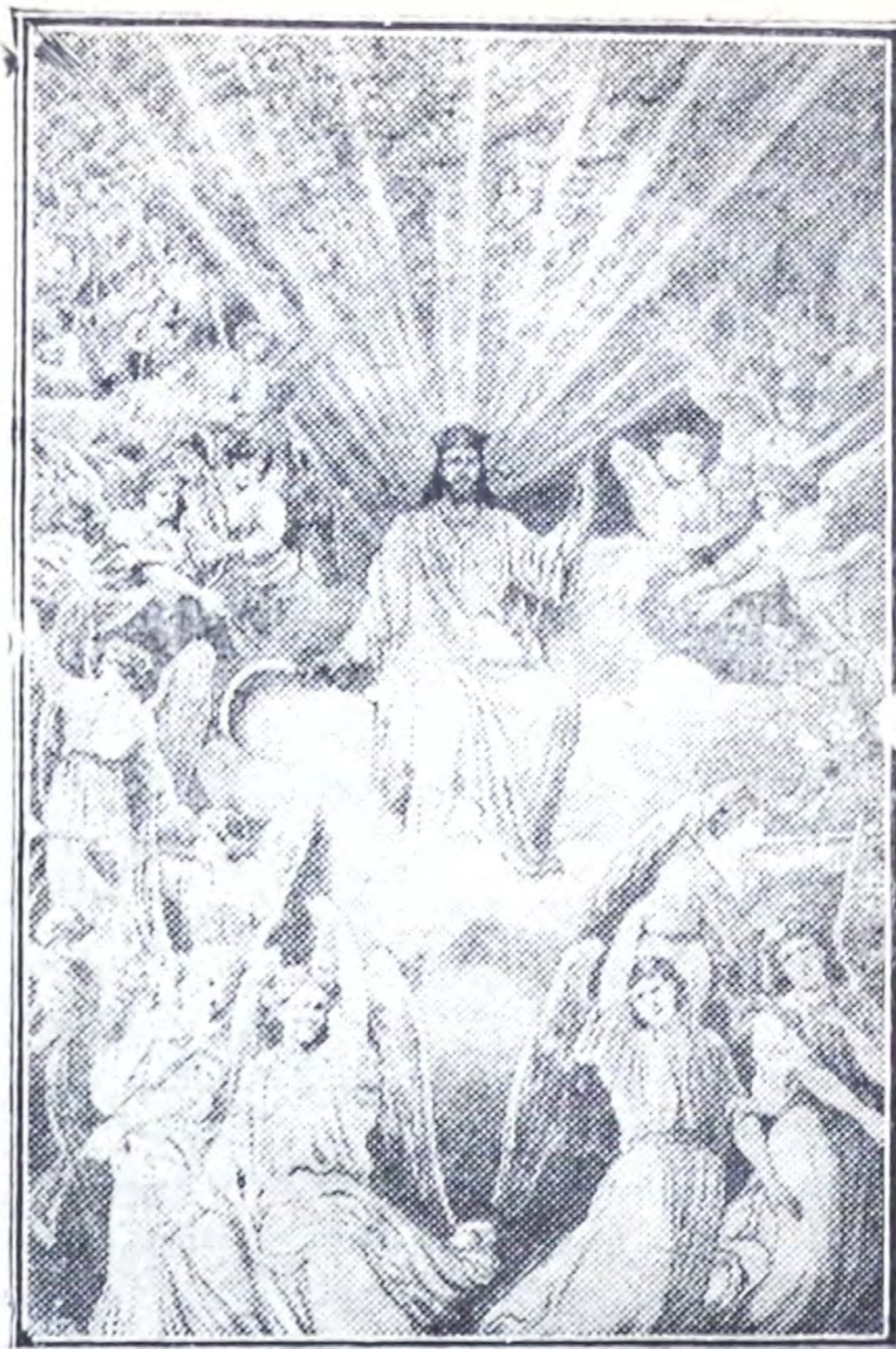
Dorul după Impărăția Lui, dorul de casa părintească, dorul acesta constituie „fericita noastră speranță, adică arătarea slavei marelui nostru Dumnezeu și Mântuitor Isus Hristos”. Iov zicea: „Sufletul meu tânjește de dorul acesta înlăuntrul meu!” Iov 19, 27 ult. p.

Iubite frate și soră, simți aceeași răpitoare bucurie la amintirea acestei mărețe făgăduințe? Sau, în angrenajul vieții, în vâltoarea preocupărilor, apăsate de griji și necazuri — ori, luat de valul plăcerilor trecătoare, și ambițiilor vremelnice, — ai pierdut din vedere supremul ideal și singurul rost al existenței noastre, singurul balsam al sufletului, unica deslegare a tuturor enigmelor: apropiata revenire a Domnului Hristos pe norii cerului!

Îți vibrează sufletul la vederea norului alb strălucitor? Dacă dorim revenirea Domnului, să o și grăbim prin zeloasă activitate misionară.

Dacă privirea ni s'a pironit în jos și nu mai vedem acest măreț eveniment, să ne rugăm împreună cu Psalmistul: „Cercetează-mă Dumnezeule și cunoaște-mi inima, încearcă-mă și cunoaște-mi gândurile. Vezi dacă sunt pe o cale rea și du-mă pe calea vecinicii”. Ps. 139, 23. 24.

G. Graur

Răspunsul tineretului la apelul lui Dumnezeu

„Poporul Tău este plin de înflăcărare, când îți aduni oștirea; cu podoabe sfinte, ca din sânul zorilor, vine tineretul Tău la Tine, ca roua”. Ps. 110, 3.

Ca o împlinire a acestui Cuvânt Profetic s'a dovedit cu prisosință răspunsul tineretului Creștin Adventist din tot cuprinsul Conferinței Dunărea.

Potrivit hotărârii Comitetului Uniunii, începând din ziua de 5 Mai și până în ziua de 29 Iulie crt., în Conferința noastră au avut loc zece centre cu tineretul. În fiecare district am avut câte o adunare de acest fel la care s'a putut constata cu certitudine că Duhul Sfânt al lui Dumnezeu și-a făcut drum la inimile tinerilor noștri care continuau să ia parte — unii dintre ei — și la două, sau trei centre.

În toate aceste centre au fost coruri bine organizate și conduse; cinci dintre aceste adunări fiind conduse direct de către fratele Mihail Chelcea, ajutor-predicator, care a lu-

crat cu mult elan și cu inimă la instruirea lor. In fiecare centru am avut câte patru adunări publice la care au luat parte mulțime de vizitatori cari au auzit Solia revenirii în mărire a Domnului Isus.

Am avut mare bucurie ca să salutăm în mijlocul nostru la cinci din aceste adunări și pe reprezentanții Departamentului Educației, în persoanele fraților: R. Artinian, A. Doroftei și sora Iolanda Dincă. Dânșii au fost plini de toată bucuria și au adus în mijlocul tineretului o frumoasă mărturie despre instituțiile noastre de Educație. La chemarea solemnă ce au adresat a răspuns un număr mare de elevi, cari s'au înscris la Institutul Biblic și la Gimnaziile noastre.

La apelurile de consacrare adresate inimii tineretului în cele zece Sabate, Duhul Sfânt ne-a dăruit un număr de 214 suflete cari s'au înscris la clasele de botez și s'au hotărît să primească legământul cu Mântuitorul nostru și să intre în rândurile poporului lui Dumnezeu. Una dintre aceste mari bucurii am vă-

zut-o la consacrarea unui tânăr, — student la Universitate — ai cărui părinți sunt printre primii pionieri ai Comunității noastre și a cărui mamă s'a rugat douăzeci și unu de ani pentru fiul său; dar rugăciunile inimii iubitoare de mamă nu au rămas fără răspuns! Fiul acestei stimate familii de creștini Adventiști, s'a predat Domnului și acum este în clasa de candidați pentru botez, urmând ca în vara aceasta să primească legământul cu Mântuitorul nostru.

Mulți tineri s'au consacrat pentru prețioasa lucrare de colportaj, și toți laolaltă au votat că sunt gata să se lase conduși de Duhul lui Dumnezeu la o viață sfântă și la o hotărîtă activitate misionară pentru câștigarea de suflete.

Proslăvit să fie bunul nostru Tată ceresc, care prin Duhul Său Sfânt îndeamnă, și tot prin El determină inimile prețiosului tineret ca să răspundă la apelul lui Dumnezeu.

P. Olteanu

Cu tinerii din Șerbănești

Este o mare bucurie să ai de tovarăși tineri consacrați cu totul lui Dumnezeu cu cari să faci lucrare misionară pentru Domnul, vestind că El este gata să vină a doua oară.

Pentru aceasta, într'o zi de toamnă am parcurs pe jos 46 km. pentru a ajunge într'o comună unde aveam o singură familie de credincioși.

În tot timpul călătoriei care a durat 10 ore, dela orele 5 dimineața până la 3 după amiază, tinerii noștri plini de voie bună au intonat cântări pentru lauda lui Dumnezeu. Prin cele 7 comuni și sate prin cari am trecut și unde lumina adevărului încă nu era aprinsă, lumea ne întreba: cine sunteți? Iar tinerii noștri răspundeau: Suntem Adventiști de Ziua Șaptea, adăugând: Noi vă vestim că venirea Domnului Hristos este aproape și vă îndemnăm să vă pocăiți! Desele opriri pentru repaus, s'au transformat în ore de lectură și rugăciuni, lăudând pe bunul Dumnezeu, Care ne-a hărăzit un timp de așa libertate. Când am ajuns la locul destinat, nimeni nu spunea că se simte obosit.

La deschiderea Sabatului, făcută în casa acelui singur frate din acea Comună, au par-

ticipat mai bine de 100 de persoane. Cele patru camere fiind pline, unii s'au îngrămădit la ferestre iar alții au umplut ograda. Mulți își exprimau regretul că nu au auzit mai de mult solia aceasta minunată dela Dumnezeu.

Dimineața, toți tinerii ne-am adunat la Primărie pentru serbarea Sabatului. Sătenii, ne-au urmat în număr mare, ca și seara, ascultând cu mult interes solia Evangheliei. Credem că în curând Domnul va ajuta să se întemeieze și aci o Comunitate care să aducă roade spre lauda Sa, și aceasta datorită zelului depus de tineretul Advent.

I. Ofițeru

Curierul Misionar

Organ al Uniunii de Conferințe A. Z. Ș.
din România

Redactor responsabil: A. VACAREANU

Anul XXIV, Noembrie 1946. Nr. 11

MINUTELE MISIONARE

Sâmbătă 2 Noembrie, 1946

„Acela care lucrează în favoarea altora, lucrează în unire cu îngerii cari-l însoțesc și-l sprijinesc fără încetare”.

Minunată făgăduință pentru noi surorile, cari ne-am consacrat serviciului de ajutorare feminină. Mântuitorul privește cu plăcere lucrarea noastră de devotament complet. El însuși a umblat pe această cale, și noi dorim să mergem pe urmele Sale ca ucenicii Săi credincioși.

Noi dorim să ajutăm, nu cu scopul de a câștiga onoarea și respectul altuia, ci pentru că iubirea pe care Dumnezeu a pus-o în inima noastră ne îndeamnă la lucru. Aceasta este o obligație fericită.

Pentru acest timp în care trăim, noi avem făgăduinți cari ne îmbărbătează și ne înflăcărează, de pildă: „Ferice de cel ce îngrijește de cel sărac! Căci în ziua nenorocirii Domnul îl izbăvește, Domnul îl păzește și-l ține în viață. El este fericit pe pământ, și nu-l lași la bunul plac al vrăjmașilor lui. Domnul îl sprijinește când este pe patul de suferință; îi ușurezi durerile în toate boalele lui”. **Ps. 41, 2—4.** Însă adevărata răsplată pentru orice serviciu dezinteresat, o vom primi la a doua venire a Domnului nostru Iisus Hristos. „A zis și celui ce-L poftise: „Când dai un prânz sau o cină, să nu chemi pe prietenii tăi, nici pe frații tăi, nici pe neamurile tale, nici pe vecinii tăi bogați, ca nu cumva să te cheme și ei la rândul lor pe tine, și să ție astfel o răsplată pentru ce ai făcut. Ci, când dai o masă, cheamă pe săraci, pe schilozi, pe șchiopi, pe orbi. Și va fi ferice de tine, pentru că ei n’au cu ce să-ți răsplătească; dar ți se va răsplăti la învierea celor neprihăniți”. **Luca 14, 12—14.**

De aceea să ajutăm pe ceilalți cu o iubire desinteresată, fără a ne gândi la răsplată, ci cu încrederea că îngerii cari se află în jurul nostru ne vor întări cu putere și cu bucurie.

Sâmbătă 9 Noembrie, 1946

Fosta președintă a unei secții din societatea mondială a femeilor abstinente, doamna Ana Klara Fischer, a scris în anul 1928 următoarele cuvinte cu privire la colaborarea surorilor noastre: „Timp de câteva zeci de

ani noi, ca membre ale unei modeste secții, ce facem parte din marea societate mondială a femeilor abstinente, ducem o luptă tăcută, însă grea „pentru Dumnezeu și pentru cămin”.

„Moravurile, obiceiurile și un comerț puternic ni se opun. Intr’adevăr, nu este atât de ușor să înnoți contra curentului. Eforturile noastre nu sunt încoronate de succese ușoare și rapide. Iată de ce noi nu putem să prezentăm niciodată cifre mari.

„Cu toate acestea noi nu ne pierdem curajul, pentru că noi știm prea bine că munca noastră este o secure pusă la rădăcina arborelui alcoolismului, care cu mii de ramuri acoperă pământul sănătos al vieții omenesti în așa fel încât îl usucă și-l otrăvește. Inimile noastre sunt pline de compătimire față de această mizerie tăcută, mizeria înspăimântătoare a alcoolismului din jurul nostru.

„În numele Aceluia care a pronunțat cuvintele: „Mi-este milă de gloata aceasta!” **Mat. 15, 32,** noi facem un apel la colaborare, căci secerișul este mare, dar puțini sunt secerătorii. De câte ori nu și-a găsit apelul acesta ecoul! Dar acum persoane pioase au răspuns: surorile denominațiunii Adventiste s’au unit cu noi și au arborat semnul „panglicei albe” care înconjoară globul. Ele cari fără să dea atenție disprețului și batjocurei anturajului lor au urmat calea lor tăcută, pregătindu-se a ne susține în lupta noastră din iubire pentru Dumnezeu și pentru aproapele lor.

„Noi strângem cu recunoștință mâinile amicelor noastre, gândindu-ne la cuvintele neuitatei Odile Hoffmann, fondatoarea societății noastre feminine: „Cu forța noastră slabă, noi femeile, nu putem face mare lucru; însă unite, cei slabi sunt puternici și pot face mult bine”.

Sâmbătă 16 Noembrie, 1946

(Experiența de mai jos, se va expune de Diriginta Tabitei).

„Când am cunoscut-o, ea era o tânără fată, bolnavă într’o clinică. Preocupată cu treburile mele zilnice, am avut foarte rar ocazia s’o văd și să-i vorbesc. Clara era cu siguranță orfană, întrucât ea nu primise niciodată vi-

zita părinților săi. Adolescență, de statură mică și neînsemnată, i se dădea atenție puțină, cel mult se vorbea cu regret de starea sănătății sale. Ea era internată la spital de mai multe luni de zile.

Soarta ei nu părea a fi grea; dar mai târziu am observat că suferința ei o desvoltase sufletește, și că era mult mai înaintată și pricepută decât o tânără fată de vârsta ei. În timpul boalei ea își descoperise o vocațiune: ea dorea să devină infirmieră, întrucât sănătatea sa, din harul divin se îmbunătățise. Această hotărâre a fost susținută de voința puternică de a ajutama pe semenul ei bolnav.

Calitățile sale personale nu puteau rămâne neobservate; serviciul său devotat a fost recunoscut. Un medic celebru își exprimă profunda sa admirație prin următoarele cuvinte: „Dvs. sunteți o infirmieră prin excelență!” Ea s'a mirat, întrucât acest lucru era pentru dânsa atât de natural, adică de a-l face cât mai bine, ca o pasăre care cântă din toată inima ei. Bolnavii ei simțeau influența vieții sale consacrate, care nu se menaja în serviciul unei omeniri suferinde, și toți o admirau venerând-o. Și astăzi încă ea lucrează, ca o flacăra mică, încălzește, ca o lumină mică ce arde spre binecuvântarea aproapelui ei și în serviciul altuia”. M. K.

Sâmbătă 23 Noembrie, 1946

Să ne adunăm toate forțele pentru a învinge mizeria alcoolului și a ajuta pe toți aceia cari sunt sclavi acestui înspăimântător tiran. Astăzi trebuie să punem la adăpost tineretul, mai ales tinerele fete și femeile contra acestui dușman al sufletului omenesc. Rachiurile de toate culorile atrag mai ales lumea feminină, și tinerele femei socotesc că un bar familiar cu toate diferitele sticle cu lichioruri trebuie să facă parte dintr'un adevărat trusou. Spuneți-le să se ferească de acest lucru. Ajutați-le în lupta contra acestui rău obicei. Ascultați ce ne spune sora White: „Intre toți aceia cari se numesc prieteni ai abstenenței, Adventiștii de ziua 7-a ar trebui să fie în prima linie. În cursul multor ani, un val de lumină privitor la principiile adevăratei reforme a strălucit pe calea noastră și suntem răspunzători înaintea lui Dumnezeu de a lăsa ca această lumină să lumineze pentru alții. Acum câțiva ani, noi consideram răspândirea principiilor abstenenței ca una din cele mai

importante datorii. Ar trebui să fie cazul încă și astăzi....

„În timpul de față ar trebui să manifestăm un interes mai viu pentru societățile feminine creștine de abstenență. Nimeni dintre aceia care pretind a avea o parte activă în lucrarea lui Dumnezeu, nu trebuie să se dezintereseze de marele scop al acestor societăți. Membrii acestor societăți feminine, sunt în multe privințe mult mai înaintate decât președintele noastre. Printre ele Domnul are suflete prețioase, cari ne pot fi de un mare folos în eforturile noastre pentru progresul mișcării de abstenență... Eu am fost mirată de indiferența unora din conducătorii noștri față de această organizație. Noi nu putem face un lucru mai bun decât a colabora cu ea, cu condiția însă de a păstra toate principiile noastre”. *Shujitorii Evanghellei, ediția engleză, pp. 384. 385.*

Sâmbătă 30 Noembrie, 1946

„Ea făcea o mulțime de fapte bune și milostenii”. Fapt. 9, 36.

O sărmană și evlavioasă văduvă lucra ca Tabita. Ea se mută cu cei patru copii ai ei într'o casă unde locuia o familie puțin simpatcă. „Nu dați nicio atenție acestor oameni răi”, îi ziseră vecinii cei buni.

Văduva nu răspunse nimic, dar reflectă. Ea începu să se roage pentru „acești oameni răi”. În curând ea recunoscă că bărbatul era un bețiv pentru că femeia nu știa să-și gospodărească bine casa. Văduva începu să instruiască cu amabilitate pe femeie, arătându-i cum ar trebui să înfrumusețeze casa: spălând ferestrele, punând masa curat și pregătind la timp un prânz delicios. Ea spălă copiii și-i arată mamei mirată cât erau de frumoși dacă ea îi spăla și îi pieptăna în fiecare zi. Apoi văduva îi arată cum se țesea cu acul, cum să cârpească, să brodeze și să calce rufele, și nenorocita femeie începu să spere. Ochii ei începură să strălucească iar obrazii ei se îmbujorară; ea se bucura de viață și se simți mai întărită. Ea câștigă din nou pe soțul ei și amândoi găsiră pe Mântuitorul.

Caut o fată harnică și credincioasă, între 14—16 ani, din familie de adventiști, ca ucenică la un atelier de tricotaje.

Adresa: Constantin Florescu, Str. Maior Coravu 45, Târgoviște.

Indemn spre credincioșie în împlinirea însărcinărilor

Cu ocazia nunții din Cana, Isus și-a început lucrarea. Maria, Mama Lui, credea în trimiterea Sa din partea lui Dumnezeu, și încuraja și pe ceilalți să-și îndeplinească cu credincioșie lucrul pe care El li-l va arăta că trebuie făcut.

„Maria le-a zis: să faceți orice vă va zice”. Ioan 2, 5. Ceeace li se cerea aceloră, era o lucrare foarte ușoară. „Umpleți vasele acestea cu apă”. Și le-au umplut până sus. v. 7.

Indemnul: „Să faceți orice vă va zice El”, era dat de Maria, Mama Domnului. Ceeace dânsa a zis atunci, poate fi repetat cu toată autoritatea de Biserica Domnului. Domnul a făcut prima Lui minune în anturajul oamenilor. Iar ascultarea și împlinirea a tot ce a zis El, s'a transformat într'o mare binecuvântare, constituind prima minune a Domnului.

Și astăzi, cuvintele acestea: „Să faceți orice vă va zice El”, sunt adresate ca un indemn către toți membrii Comunității Sale. Nimeni să nu zică: „Mie nu mi-a spus aceasta”; căci, atunci când Domnul a dat Comunității Sale porunca: „Duceți-vă...” (în toată lumea) „și învățați-i să păzească tot ce v'am poruncit”, ne-a avut în vedere și pe noi și ne cuprinde deci și pe noi.

Unii merg cu scrieri, alții merg să țină lecturi biblice, alții să facă servicii creștine. Și toți se socotesc trimiși astăzi tot de Acela Care a trimis pe ucenici atunci. Prin acești trimiși ai Domnului Isus, mulți primesc cunoștința adevărului ca să fie mântuiți.

Vasele au fost umplute până sus cu apă. Isus zice: „Cine crede în Mine, din inima lui vor curge râuri de apă vie, cum zice Scriptura”. Ioan 7, 38.

Vasele preînchipue pe oameni și anume oamenii aceia cari conlucrează cu Isus. Isus umple aceste vase cu apă vie și le trimite apoi să adape multe suflete însetate. 2 Tim. 2, 20. 21.

Cu apa și cu Duhul Sfânt, Isus face posibilă nașterea din nou. Ezech. 36, 25—27. Vase curate, apă curată, isvoare curate, cari adapă pe cei însetați.

Sunt multe vase goale cari trebuie umplute cu adevărul Sfințelor Scripturi. Aceasta e lucrarea noastră ca să învățăm pe toți să creadă în Isus „așa cum zice Scriptura”. Ioan 7, 38.

I. Reit

Voci care strigă după lumină

„Mare este secerișul, dar puțini sunt lucrătorii! Rugați dar pe Domnul secerișului să scoată lucrători la secerișul Său”. Luca 10, 2.

Sute de voci din toate părțile, zic bun venit soliei scrise, solie care este primul mijloc de a duce vestea bună a Evangheliei în toate ascunzișurile pământului, pe unde locuiesc creaturile pentru cari a murit Fiul lui Dumnezeu....

Astfel, văzând nevoia ce o au oamenii de a fi ajutați să cunoască iubirea lui Dumnezeu nu poți rămâne indiferent. Oamenii au dreptul la milă și ajutor din partea tuturor cari au fost luminați și îndreptați pe calea adevărului. Ei chiar dovedesc un interes deosebit pentru solia adevărului ce li se aduce.

În unele sate oamenii știau mai dinainte cu o zi sau două că trebuie să meargă cineva pe la ei: erau vestiți de cei din satele vecine;

(Urmare la pag. 20.)

Doctrina Biblice

1. Când au fost rostite cele zece porunci?
Deut. 4, 10—13.

2. Unde sunt amintite ele, Exod 20, 3—17.
Spune-le.

3. Ce spune psalmistul David despre lege?
Ps. 19, 7. 8. 11.

4. Cât timp va dăinui legea aceasta? Mat.
5, 17. 18; Ps. 111, 7. 8.

5. De ce este atât de important ca să ascultăm de legea lui Dumnezeu? Mat. 19, 17.
(Ea este măsura după care vom fi judecați. Iacob 2, 12).

6. Care este răsplata păzirii poruncilor?
Apoc. 22, 14.

Studiu istoric Religios

Lăsând pe Carey să birue cu mult curaj piedicile herculiane din India, să ne întoarcem în Anglia spre a observa dezvoltarea mai departe a campaniei misionare începută într'un chip atât de nobil. Când după patrusprezece luni sosi organizației baptiste primul raport din partea misionarilor ei din India, lucrul acesta îi făcu să se simtă atât de fericiți încât au invitat și pe clericii și prietenii altor denominațiuni, și aceștia s'au bucurat de asemenea. Mai mult încă, nu numai bapțiștii trebuiau să fie aceia cari să depună eforturi practice în ce privește întinderea împărăției lui Dumnezeu pe pământ. Ca urmare, s'a pornit o mișcare pentru a organiza o lucrare misionară într'o mai mare măsură, care să nu depindă de vreo mișcare religioasă, și astfel în luna Septembrie s'a înființat Societatea Misionară din Londra. Vestea s'a răspândit cu mare iuțală și de îndată au început să sosească mulțime de daruri.

S'a hotărât ca lucrarea să înceapă de îndată în Otaheite (Taiti), Insulele Amiciției, și Marquesas, cu intenția de a pătrunde mai târziu în Madagascar și Indiile apusene. Dintru început s'a exprimat nădejdea că efortul pentru evanghelizarea lumii „se va întinde până la fiecare creștin, la toate bisericile protestante olandeze, germane ori americane, până ce întreaga lume va ajunge să ardă de dorul acesta și să lucreze în scopul întinderii în fiecare țară păgână a parfumului plăcut al numelui Mântuitorului”.

Un vapor cu numele „Duff” a fost cumpărat și echipat cu tot ce îi trebuie și la 28 Iulie 1796, douăzeci și nouă de persoane cari fuseseră alese să meargă ca misionari, au fost în mod solemn deosebite pentru lucrare. După câteva săptămâni de zăbovire, în cele din urmă vasul își ridică ancora la 23 Septembrie.

Imediat după aceea s'au început pregătiri a se trimite patru misionari în țara Fulah, la 375 km de Sierra Leone. După aceea a fost amintită Colonia Capului. În tot acest timp inițiatorii nu au neglijat să caute ajutor dela Dumnezeu. „Creștinii din fiecare colț de țară se adună în chip regulat și din tot sufletul lor cer ca Dumnezeu să-Și reverse binecuvântarea Sa

asupra lumii”. Mai mult încă, asupra lor a venit un spirit de unire.

Sfârșirile cele mai pline de succes făcute în vederea ducerii Evangheliei în mările Sudului au avut o puternică înrăurire de a uni pe devotații servi ai lui Dumnezeu din fiecare denominațiune în banda iubirii frățești, și de a trezi zelul pentru a ajuta mulțimile ce pier în țara noastră”. „O sută de ani de lucrare misionară”, de Delavan L. Leonard, p. 89.

Spiritul misionar s'a făcut simțit și în alte țări. Din Basel, care timp de mulți ani fusese un centru al străduințelor evanghelice pe Continent, ne vin aceste cuvinte de entusiastă apreciere a activității fraților:

„Este asemenea ca zorile promițătoare ale unei zile frumoase după o noapte întunecoasă. Este începutul unei noi epoci pentru împărăția lui Dumnezeu pe pământ. Activitatea noastră cum și succesul ei ne umple inima cu bucurie și ochii cu lacrimi. Istoria Mării Britanii este sfințită prin această misiune neasemuită. Ce armonie între atâtea convingeri diferite! Voi cereți priceperea și bunăvoința oricărui neam, spre a se interesa în această lucrare și a lua parte la ea. O asemenea chemare nu s'a auzit mai înainte. A fost rezervată ca încheiere a secolului al optsprezecilea să fie caracterizată prin ea”. — *Id.*, p. 91.

În alte țări de asemenea se ofereau de bună voie persoane cari să plece ca misionari. În Olanda, nobilul Vanderkamp s'a predat pe sine și averea sa. În scurt timp el se găsea la lucru propovăduind Evanghelia la hotenții Coloniei Capului. Fonduri misionare se strângeau nu numai în toate părțile Mării Britanii dar și pe Continent cât și în America prin diferite organizații alcătuite în acest scop, și banii veneau mereu și mereu.

Au trecut aproape doi ani până ce sosi o veste despre vaporul misionar „Duff”. În luna Mai a anului 1798 multe așteptatele scrisori sosiră și în luna Iulie vaporul ancora la țarmul englez. Raportul a fost cât se poate de încurajator. Vasul parcurseseră 75.000 km fără să fi suferit nicio pierdere și nicio

stricăciune. Misionarii fusese primiți bine și în insule se desvolta o lucrare frumoasă.

Însă membrii comitetului misionar nu s'au mulțumit numai cu atâta. După o zi de deosebită mulțumire pentru mâna binecuvântătoare a lui Dumnezeu, ei au făcut aranjamente pentru a intra în legătură cu lucrătorii deja trimiși și au plănuit să înceapă o campanie evanghelistică care să cuprindă „Hindustanul, insulele Sandwich, și alte părți ale Pacificului; Canada, Bermuda și insulele Indiei apusene, cum și coastele Americii și ale Asiei”. Către biserici ei au scris:

„Trebuie să avem din destul bani și oameni. Suntem în așteptarea unui grup de misionari, și plănuim să începem o mare campanie și să-i învățăm atât cunoștințele teologice cât și meserii potrivite situațiilor de pe insule”. — *Id.*, p. 92.

Imediat s'au și făcut planurile pentru o a doua călătorie a vasului „Duff”. Pe la mijlocul lunii Noiembrie patruzeci și șase de misionari noi au și fost deosebiți pentru lucrare, și după câteva zile vasul ieșea de pe Tamisa, deși din pricina ceței și a vânturilor potrivnice nu a putut să plece în larg decât în Decembrie.

Până aci numai neîntrerupte succese au însoțit sforțările Societății Misionare din Londra. Acum trebuia să aibă loc o schimbare, cu nenorocire urmând altei nenorociri. La scurt timp după ce „Duff” pornise în a doua sa călătorie, el a fost capturat de niște pirați și vândut. Apoi sosi vestea că misionarii din Taiti fusese nevoiți să fugă spre a-și scăpa viața. De asemenea s'a aflat că între misionarii trimiși în altă parte au izbucnit neînțelegeri și că lucrarea de acolo se distrugea. Totuși nimeni nu s'a descurajat. Spiritul unei evanghelizări a lumii cuprinsese pe oameni, și nicio piedecă nu era așa de mare încât să nu poată fi învinsă. Societățile misionare s'au hotărât să lichideze cu bine aceste pierderi. S'au adunat mai multe fonduri și s'au trimis încă alți misionari, și în ciuda multor piedeci, lucrarea aceasta bună, sprijinită de comitete bine organizate, a mers înainte încurajator.

În timpul acesta însă o altă organizație puternică a luat ființă și lucrarea creștea văzând cu ochii. În anul 1799 Biserica Engleză alcătui ceea ce este cunoscut sub numele de Societatea Misionară a Bisericii. Comitetul American a fost organizat în anul 1810, Uniunea Misionară Baptistă în 1814, Societatea din Basel în 1815, Societatea Wesleyană în 1816, Societatea din Paris în 1822, Societatea din Berlin în 1824, Societatea Bisericii Scoțiene în 1829. Și toate aceste societăți au pornit cu toată inima la o lucrare la care cu câțiva ani mai înainte, majoritatea creștinilor nici nu se gândise. Sosise timpul ca lucrarea să se facă și Spiritul lui Dumnezeu silea pe oameni să ia asupra-le sarcina atât de mult timp neglijată.

Nu de mai puțină însemnătate în dezvoltarea misiunilor străine ne a fost și organizarea „Societății Biblice pentru răspândirea Bibliei în Anglia și Străinătate”, în anul 1804. Thomas Charles, din Bala, Wales, organizează biserica metodistă calvină din Wales, și s'a distins nu numai ca predicator dar și ca un organizator al școlilor de Duminecă. El căută să obțină ajutorul Societății de Tractate Religioase în scopul de a forma o organizație care să se ocupe cu răspândirea de Biblii în Wales. Secretarul societății, Joseph Hughes, gândea: „Se poate că pentru Wales, dar nu și în întreg imperiul și în lumea întreagă!” Și în felul acesta a fost organizată și a început să lucreze

„Societatea pentru răspândirea Bibliei în Anglia și în Străinătate”.

Un martor ocular că o descriere a primirii Noulor Testamente atunci când prima căruță ajunse în orașul Bala:

„Țăranii ieșiră cu mulțimea să o întâmpine, urcându-i bun venit cum au făcut și Israelii chivotului în vechime; o însoțiră în oraș și cu multă ardoare luară toate exemplarele cât putu să le fie înmânate de repețe. Tinerii puteau fi văzuți petrecându-și toată noaptea cetind Noul Testament. Agricultorii îl duceau cu ei la câmp spre a se bucura de cetirea lui în răstimpurile de odihnă după muncă, și să nu piardă nicio ocazie de a afla adevărurile sale sfinte”. — „Observatorul creștin”, Iulie 1810.

Cu trecerea timpului, dorința după Cuvântul lui Dumnezeu și după învățăturile religioase începu să fie manifestată în multe centre și deveni una din dovezile la timp ale mării mișcări mondiale în favoarea misiunilor creștine. În America, lucrarea misionară printre Indieni primi un avânt ca urmare a vizitei făcută de o deputație de Indieni în orașul St. Louis în iarna anului 1832, cerând un exemplar din „Cartea omului alb venită din cer”, și după învățători creștini cari să o explice. Ei călătoriseră toată vara și toamna. Ca răspuns la chemarea aceasta a fost organizată Misiunea Metodistă printre Indieni din Flathead (America).

Chemări asemănătoare au venit în număr tot mai crescând din diferite câmpuri, și inimile misionarilor au fost mișcate prin multiplele dovezi că o putere de sus mersese înaintea lor și le deschisese ușile cari timp de veacuri fusese închise. Înainte de secolul al nouăsprezecilea cea mai mare parte din lume era de fapt necunoscută. Despre Africa nu se cunoaștea decât despre o mică parte de pe coastă. Interiorul ei de fapt nu era altceva decât ca o pată neagră până ce Livingstone pe la mijlocul secolului al nouăsprezecilea începu minunatele sale călătorii și explorări. China, Japonia și Coreea respingea pe străini sub pedeapsa morții, și nici pe cetățenii lor nu-i lăsa să părăsească țara. Astăzi în toate acestea și în multe alte țări ușile sunt larg deschise, și din multe colțuri vin urgente chemări după ajutor.

Providența lui Dumnezeu s'a manifestat de asemenea și prin procurarea de mijloace pentru călătorie și comunicare între neamuri, tocmai la momentul potrivit pentru înaintarea mării mișcări misionare. Timp de multe secole omul călătorise în același fel vechi, însă secolul al nouăsprezecilea dându-ne puterea aburilor a revoluționat călătoria pe pământ și pe apă.

Primii misionari au trebuit să dea piept cu multe inconveniente cari sunt necunoscute astăzi. Astfel primul vapor misionar, „Duff”, după ce a încercat în zadar să ocolească capul Horn, se înapoie și mergând pe lângă coasta Africii în cele din urmă ancoră la insula Taiti. Cu ocazia celui de al doilea drum al său, după cum am amintit mai înainte, a fost capturat. Vanderkamp, imbarcându-se pentru Africa, a trebuit să călătorească cinci luni până să ajungă la Colonia Capului. Morrison a socotit necesar să călătorească în China prin New York. Timp de trei luni el a fost asvârlit încoace și încolo pe Atlantic; după aceea i-a mai trebuit patru luni până să ajungă în China. Duff, în drumul său către câmpurile misionare a suferit de trei ori naufragiu, și i-a trebuit opt luni până să ancoreze într'un port.

IONEL BASTON

Biblioteca Personală

data

ca Personală

Juniorii purtători de lumină

Lucrarea în mod necesar a fost încetă la începutul ei, iar zăbava în mijloacele de transport nu a împiedecat-o așa de mult după cum ar fi făcut mai târziu. Prinții misionari a trebuit să alcătuiască gramatice și dicționare, să traducă Biblia, să scrie tractate și în general să pună temelia. Pe măsură ce lucrarea creștea, și ajunse cu puțință să se aibă mai multe școli și se deschidea călea pentru predicarea Evangheliei, se dădeau folosinții și mijloace îmbunătățite de transport, și se făcea cu puțință a se trimite mai multe grupe de misionari cari să ocupe diferitele posturi în toată lumea păgână.

În felul acesta Providența, în chip minunat a mers înaintea misionarilor. Atunci când a fost mai multă nevoie de unele ușurări, acestea au și fost puse la dispoziție. Și niciun creștin luminat nu poate privi la această minunată înaintare intelectuală a secolului al nouăsprezecilea în altă lumină decât ca un mijloc de a duce Evanghelia la orice neam, limbă și popor, și de a pregăti lumea pentru venirea lui Hristos.

Atențiune tineri!

Sunt convins că în cadrul activității Campaniei de Toamnă, tinerii s'au întrecut în a-și fixa ținte dintre cele mai mari. În diferite locuri pe unde am fost am văzut cum nu numai tinerii dar chiar și copiii se întreceau a lua cât mai multe reviste și chiar de a doua zi, după începerea lucrării cu Revista de Toamnă au și pornit la lucru. De aceea rog pe Diriginții Cercurilor Tinerimii ca până la 1 Decembrie să trimeată pe adresa: V. Florescu, Str. Mitrop. Ghenadie Petrescu 116, București IV, o notă în care să specifice câți tineri (15—30 ani) și câți juniori (10—15 ani) au luat parte la această lucrare, câte reviste au avut ca țintă și dacă au ajuns ținta sau au și întrecut-o.

„Vă scriu, tinerilor, fiindcă ați biruit”. 1 Ioan 2, 13.

Pentru luna Decembrie nu se va publica niciun program pentru Cercul Tinerimii, rămânând ca fiecare Cerc să aranjeze câte un program care să cuprindă o repetare a studiilor de până acum. Faceți ca aceste rezultate să fie prezentate în chipul cel mai plăcut, împărțind materialul din vreme.

V. Florescu

Ar trebui să nutriți cu toții dorința de a aranja în așa fel lucrurile în viață încât a vă atinge ținta dorită. Folosiți orice ocazie de a servi pe Domnul, prin ajutorarea ducerii soliei la alții. Nu ascundeți lumina voastră sub obroc. Depunând eforturile de a servi pe alții, veți constata cum înainte vi se deschid alte căi. Deși urmezi încă la școală, totuși poți face o mare lucrare de ducere a luminii Evangheliei. Nu te descuraja. Pe măsură ce vei folosi orice ocazie de a sluji, Dumnezeu te va întări așa încât să ajungi în stare a împlini lucruri și mai mari. Se spune: „Unde este o voință este și o cale”. Succesul constă în dibăcia ta de a descoperi puterile de cari dispui și a le folosi. Motivul de ce oamenii nu săvârșesc mult este fiindcă ei nu încearcă mai mult. Emerson spuse: „Nimeni altul nu-ți poate fura cel mai mare succes al tău decât tu însuși”.

Este lucru uimitor ce rol are trecutul tău asupra succesului tău. Este spus: Prin ducerea soliei noastre la oameni prin cărțile și revistele noastre, cineva servește pe Domnul tot atât de bine ca și cum s'ar pregăti să predice. A merge din casă în casă, a întâmpina pe oameni și a învăța să vorbești cu ei așa cum trebuie, este o minunată educație personală. Aveți toate motivele de a fi mândri de lucrarea la care luați parte. Amintiți-vă că lucrarea pe care o faceți de a duce ultima solie a Evangheliei la oameni este o lucrare de cel mai mare rang. În „Mărturii”, Vol. V, p. 371, citim: „Lucrarea salvării sufletelor este cea mai înaltă și cea mai nobilă dintre toate cele încredințate omului muritor”. Și iarăși în Volumul VII, p. 52: „Convertirea sufletelor la Dumnezeu este cea mai mare și cea mai nobilă lucrare la care poate avea parte ființa omenească”. Nu există o mai mare chemare decât a fi angajat în servirea Domnului. Credeți în lucrarea voastră și să aveți simțământul că faceți un real serviciu cuiva vânzându-i literatura noastră plină de adevărul Evangheliei. Dacă ai adevărul în inima ta, atunci vei și vorbi cu convingere. Să aveți încredere în cuvintele pe cari le roștiți, și atunci și aceia cu cari intrați în legătură vor avea încredere în voi. Purtați-vă cu cei cu cari veniți în contact ca și cum aveți o datorie față de ei. Gândiți-vă mai mult la lucrarea voastră decât la voi înșivă. Întăriți-vă puterile minții prin o cugetare sănătoasă, prin planuri și studii.

Folosiți bine timpul vostru, căci timpul este lucrul cel mai de seamă din tot ce avem. Nu îngăduiți ca vreun defect fizic sau mintal al vostru, sau faptul că sunteți tânăr, să vă descurajeze. Istoria este plină de ilustrații de tineri și tinere cari s'au ridicat deasupra infirmităților mintale și fizice și au ajuns la succes. Cele mai multe dintre biografiile oamenilor mari își au începutul în împrejurări umile.

Thomas A. Edison era surd; totuși el a inventat fonograful și lumina electrică. Elena Keller, surdă și oarbă din naștere, a devenit o figură impunătoare în ce privește dezvoltarea intelectuală. Marele muzician Beethoven, a scris cele mai multe și mai mărețe opere muzicale ale sale în timp ce era surd. Booker T. Wa-

(Urmare la pag. 19.)

CONCURSUL

„Alerg să câștig premiul“...

Iată că a sosit și momentul când să putem face cunoscut care este rezultatul concursului care s'a ținut în Conferința Muntenia cu privire la activitatea Cercurilor Tinerimii cari au înțeles să răspundă la circulara din 17 Iulie a. c. trimisă tuturor diriginților dela tineret. In acea circulară s'a spus că vor fi premiate acele Cercuri ale Tinerimii cari vor înțelege să se îngrijească cât mai bine de hrana spirituală a tinerilor lor, prin procurarea de literatură pentru tineret și cu deosebire pentru Colecția „Amicul Tinerimii”, care este publicația prin excelență a tinerilor creștini Adventiști de Ziua a Șaptea, și aceasta spre încurajare și îndemn și pentru celelalte Cercuri ale Tinerimii cari de data aceasta au rămas în urmă.

Următoarele Cercuri ale Tinerimii au răspuns la apelul făcut:

Alexandria, Roșiori de Vede, Crângeni, Țigănești, Belitori, Balta-Sărată, Peret I, Peret II, Pârlita, Seaca, Băduleasa, Nenciulești, Udub, Vârtoapele, Dulceanca, Poroschia, Zimnicea, Dracea, Spătărei, Furculești, Moșteni, Buzescu și Plopi, toate din județul Teleorman; Bujoru, Oinac, Gostin, din județul Vlașca; Urleta, Petroșani, Râncezi, Bătrâni și Opăriți din județul Prahova; București-Noi, București-Grand și Sudiți din județul Ilfov; Buciumeni, Șuța-Seacă din județul Dâmbovița.

Ca unele cari s'au distins în procurarea de literatură pentru tineret, au fost premiate următoarele Cercuri ale Tinerimii: Urleta-Prahova cu premiul I; Alexandria cu premiul II; Roșiori de Vede cu premiul III; Crângeni-Teleorman cu premiul IV; și Țigănești-Teleorman cu premiul V.

Dacă ar fi să facem o comparație și între districte, ar trebui să spunem că districtul unde lucrează fr. predicator A. Rizea, împreună cu neobositul lui ajutor fr. Gh. Ciovică, se află în fruntea tuturor districtelor, prin aceea că la apel au răspuns toate Cercurile Tinerimii din acest district, dintre care două au fost chiar premiate. Primele trei Cercuri au primit, câte o carte „Hristos, Lumina lumii”, iar celelalte două, câte o carte, „Educație”.

Folosim această ocazie, ca pe lângă distincțiunea aci arătată, să mulțumim tuturor fraților diriginți dela tineret, cari au căutat să-și facă cât mai deplin datoria. In același timp rugăm ca pe viitor, toate Cercurile Tinerimii din Conferința Muntenia, să facă tot ce e mai bine pentru buna administrare a hranei spirituale atât de necesare tinerilor, în aceste zile.

Colecția „Amicul Tinerimii”, care a apărut iarăși, nu trebuie să lipsească din mâna niciunui tânăr al Bisericii noastre. Rugăm, încă odată, pe frații diriginți, dela Tineret să caute să răspândească în rândurile tinerilor această revistă care credem că, le aduce atât de mult dorita hrană spirituală.

Pentru aceasta, facem din nou apel către toți frații diriginți să stea de vorbă cu tinerii din Comunitate și să caute să ajungă, ba chiar să întreacă, Cercurile Tinerimii cari s'au distins la primul apel făcut. Toate aceste comenzi făcute la Colecția „Amicul Tinerimii”, rugăm pe frații diriginți să le facă numai prin Conferință pe adresa: Gh. Indricău, Str. Eduard Grand Nr. 25. Intrucât „Amicul” apare într'un număr redus, rugăm deasemenea ca aceste comenzi să fie făcute cel mai târziu în prima săptămână dela primirea Curierului în Comunitate.

Acele Cercuri ale Tinerimii cari vor ajunge la cel mai mare număr de „Amice” comandate, vor fi arătate prin publicare în Curierul Misionar. Cercurile Tinerimii amintite mai sus, vor primi același număr din „Amicul”, câte au primit și din numărul trecut. Dacă doresc o majorare vor arăta aceasta printr'o scrisoare la Conferință.

Așteptăm răspunsul tuturor Cercurilor Tinerimii din Conferința Muntenia.

Domnul să ajute fiecăruia în lucrarea încredințată.

Gh. Indricău

S'a trimis fiecărei Comunități câte o notă de comandă — format carte poștală — care se va completa de fratele dela Cercul Misionar cu toată literatura necesară Comunității pentru anul 1947.

După ce dânsul o va completa, va aplica pe ea mărci de 140 lei și o va trimite de urgență la Editură.

Otrava sufletului

Unul din mijloacele cele mai puternice pe care diavolul îl întrebuințează pentru a distruge sufletele, este desigur și literatura lumească, precum: romane de tot felul, cărți de povești, nuvele pornografice, și altele de felul acesta. Aceste cărți, în cari nu se găsește altceva decât descrieri de vieți și prezentare de scene născocite din mintea bolnavă a unor oameni lipsiți de simțul moral, au inundat, în ultimele decenii, piața de desfacere, pentru ca de aci să fie răspândite în rândurile tineretului care se hrănește în felul acesta cu o hrană mintală, plină de otravă.

Nu puține au fost cazurile când tinerii cari și-au alimentat sufletul cu cetitul acestui fel de cărți, au ajuns — în dorința lor de a imita pe eroii acțiunii din romanul cetit — la fapte cari i-au degradat în fața semenilor lor și i-au făcut să coboare tot mai mult pe scara demnității omenești, aruncându-i, în cele din urmă, până în rândurile hoților și chiar ale criminalilor. Ziarele zilelor noastre ne aduc destule dovezi în această privință.

Ceeace este destul de regretabil, este fap-

ajuns a dori să cetească orice le cade la îndemână. Dar cetind astfel de cărți, „mintea care are nevoie de întărire este slăbită, și își pierde puterea de a studia marile adevăruri despre misiunea și lucrarea lui Hristos”.

Spiritul profetic vorbind despre pericolul cel mare care paște pe fiecare tânăr care cetește astfel de cărți, zice: „Cetitorii de închipiri se lasă în voia unui rău care le nimicește spiritualitatea, umbrind frumusețea paginei sfinte. Răul acesta dă naștere unei excitații nesănătoase, înfierbântă imaginația, face ca mintea să nu fie pregătită pentru lucruri de folos, îndepărtează sufletul dela rugăciune și îl face neputincios pentru cele spirituale”. **Solii ... p. 210.** Adresându-se direct tinerilor, glasul spiritului profetic continuă:

„Iubiții mei prieteni tineri, cercetați însăși experiența voastră cu privire la influența romanelor captivante. **Puteți voi, după o asemenea lectură, să deschideți BIBLIA și să citiți cu interes cuvintele vieții?** Nu găsiți voi Cartea lui Dumnezeu lipsită de însemnătate?”

Curățirea bibliotecii de toată literatura ușoară — otravă a sufletului —, s'a făcut.

tul că această otravă a sufletului — acest cariu care roade, încet dar sigur pe „omul dinăuntru” — a atacat și pe unii dintre tinerii bisericii noastre. Fără să-și dea seama de pericolul la care se expun, tinerii s'au dat la cetirea de tot felul de cărți lumești. Ei au

Și acum, flacările focului distrug o parte din lucrarea prin care Diavolul căuta să nimicească sufletul. Tinerii sunt bucuroși că au obținut prin aceasta o „biruință deplină asupra păcatului”.

Farmecul acelu roman de dragoste plutește în mintea voastră, nimicindu-i sănătatea, și făcându-vă neînstare de a vă îndrepta atenția asupra adevărilor cari privesc fericirea voastră veșnică”. **Solii ... p. 210.** Deaceea,

„dacă ar fi cu putință ca o bună parte din cărțile publicate să fie arse, s'ar pune capăt unei plăgi care face o lucrare îngrozitoare asupra minții și inimii”.

Tineri de pretutindeni, „lepădați cu hotărîre orice literatură fără valoare” ... „Păstrați-vă mintea liberă de tot ce ar duce-o într-o direcție rea. Nu o îndopați cu povești fără nicio valoare, cari nu dau nicio tărie puterilor minții”. Nu uitați că, „cugetele sunt de același fel cu hrana dată minții”. **Solii ... p. 210.** Urmați pentru aceasta pilda Efesenilor, cari văzând pericolul cel mare la care se expuneau prin faptul întrebuintării cărților „inspirate chiar de acela care odinioară a fost un înger înălțat în curțile cerului”, dar care acum face acea mare lucrare de distrugere a sufletelor, „și-au adus cărțile, și le-au ars înaintea tuturor: prețul lor s'a socotit la cincizeci mii de arginți”. **Fapte 19, 19.** Treceți de îndată la fapte. Revizuiți-vă cât mai neîntârziat biblioteca. Alegeți toată neghina care vă otrăvește sufletul și scoateți-o dintre cărțile cele sfinte. Luați această hotărîre chiar acum. „Spuneți cu tărie: Nu voi risipi clipe prețioase cu cetirea a ceea ce nu-mi va fi de folos, și care nu-mi va face altceva, decât să mă facă neînstare de a lucra pentru alții. Imi voi consacra timpul și cugetele pentru a dobândi destoinicie pentru lucrarea Domnului. Urechile mele sunt ale Domnului, și eu nu voi lua aminte la argumentele meșteșugite aduse de vrăjmaș. Corpul meu este templul Spiritului Sfânt, și orice putere a ființei mele va fi consacrată scopurilor demne”. — „**Mărturii**”, Vol. 7, p. 64.

Noi suntem încredințați că Duhul Domnului va vorbi inimilor tinerilor doritori după o „vieată mai bună” — vieata veșnică — și ei nu vor întârzia să dea ascultare îndemnurilor venite chiar din partea Domnului.

„Fie ca toți acei cari au nutrit dragoste pentru literatura ușuratică, să-și îndrepte acum atenția spre Cuvântul cel sigur al profeției. Luați BIBLIA voastră și începeți să studiați cu viu interes istorisirile sfinte ale Vechiului și Noului Testament. Cu cât studiați mai des și mai sânguincios Biblia, cu atât vi se va înfățișa mai frumoasă, și cu atât veți avea mai puțină plăcere pentru literatura ușoară. Legați acest volum prețios de inima voastră. El vă va fi prieten și călăuză”. **Solii pentru tineret, p. 211.**

Departamentul tineretului dela Conferința Muntenia, ar fi bucuros să afle printr'o carte poștală trimisă pe adresa: Gh. Indricău, București, str. Eduard Grant 25 — cari tineri și câte volume imorale au fost arse, așa precum ne arată și clișeul de față.

Domnul să dea tinerilor noștri tăria de voință de a face lucrarea cea bună.

Gh. Indricău

(Urmare dela pag. 16.)

shington, un negru, născut în sclavie, sărăcie și prejudecăți, ajuns directorul celei mai mari școli de negri din America.

Acestea nu sunt decât câteva din multele exemple cari ar putea fi amintite despre aceia cari au biruit infirmitățile și lipsurile fizice, mintale și educative. S'a dovedit că este cu putință ca cineva să biruie și să aibă succes dacă are dragoste pentru lucrul său și voință de a-l face. Profitați de ocaziile cari vi se prezintă de a servi pe Domnul ajutând de a duce ultima solie de avertizare la lume.

Dumnezeu chiamă pe juniorii de astăzi să intre în brazda nevoilor lumii, și eu sunt încredințat că juniorii acestei denominațiuni vor răspunde la chemarea ceasului acestuia, oferindu-se pentru servire în a ajuta să se încheie lucrarea lui Dumnezeu pe pământ.

In atenția tuturor!

A apărut mult dorita și așteptata carte: „Imnuri Creștine” fără note. O puteți comanda de îndată la Editura „Graiul Literar” București, Str. Mitrop. Ghenadie Petrescu 116.

Prelegerile pentru Săptămâna de Rugăciune din anul acesta, scrise de frații dela Conferința Generală, sunt trimise din timp.

Numărul trimis a fost fixat de Conferință, pentru fiecare Comunitate. Costul lor se va acoperi din darurile dela sfârșitul săptămânii de rugăciune, așa că nu s'au trimis contra ramburs.

(Urmare dela pag. 13.)

deci erau pregătiți să primească Solia așa încât înainte de a ajunge la ei trimeteau chemarea sau strigau de departe: „Veniți și pe la noi!” Astfel de dorinți s'au ivit și în orașul unde locuiam, — ca să fie ajutați să înțeleagă ce citesc, cum să caute în Biblie și să li se explice punctele principale ale credinței așa cum le pretinde Dumnezeu... În unele locuri, — pe unde mai fusesem, am fost primit cu și mai multă bucurie. Oamenii ziceau: „Vino domnule, căci te cunoaștem deacuma un an”....

Aceasta însemnează cu adevărat că ar trebui să fie o sută la lucru acolo unde de fapt, este numai unul singur. Fotografia din corpul articolului reprezintă o grupă din acei cari au răspuns chemării și activează, pentru încheierea lucrării Domnului...

G. Băcă

Anunțuri

— Dau spre înfiere, numai la familie adventistă, o fetiță de un an.

Deasemenea rog o soră croitoreasă a mă ajuta în greutatea mea (am 7 copii) și a-mi învăța la croitorie pe o fiică a mea de 14 ani împliniți.

Adresa: Dumitru Mustăța, Comuna Șarânga, Jud. Buzău.

— Aflându-mă în situație foarte grea, având de întreținut 11 persoane: eu, soția și 9 copii, fiind și bolnav:

Rog pe un frate croitor a primi spre învățarea meseriei, pe un băiat al meu de 12 ani, având 5 clase primare terminate. Fiind în așa lipsă nu aș putea contribui la hrană sau îmbrăcăminte.

Intinzându-mi-se o frățescă mână de ajutor, se va face o adevărată faptă creștinească.

Adresa: Toma Dumitrache, Comuna Dumitrești, Căminul Strâmba, Județul R.-Sărat.

Editura „Graiul Literar”, caută urgent spre cumpărare, pentru personalul ei, următoarele: magiun de fructe, linte, mazăre, fasole uscată, făină, ulei, varză, ceapă, brânză, unt, orez, și orice fel de alimente aduse în București.

Cei ce pot procura alimente se vor adresa grănic Soc. „Graiul Literar” București, Str. Mitrop. Ghenadie Petrescu Nr. 116, arătând cantitățile ce posedă și prețul cu care doresc a le vinde, aduse în București.

